

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S.**, **C.**, **X.**, IČO: **X.**, proti žalovanému: **R.**, so sídlom **V.**, **M.**, **X.**, IČO: **X.**, zast. **J.**, advokátom, **N.**, o zaplatenie 3 617 250 Sk s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 9 Cb 121/2000–138 zo dňa 8. septembra 2006, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 9 Cb 121/2000–138 zo dňa 8. septembra 2006 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd, ako súd prvého stupňa, žalobu o zaplatenie 3 617 250 Sk zamietol. Žalobcovi uložil, aby zaplatil žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy konania v sume 239 290,46 Sk. V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že predmetom žaloby je nárok žalobcu na zaplatenie úverového dlhu s príslušenstvom, vzniknutého na základe úverovej zmluvy, uzavretej podľa ust. § 382 medzi **V.** a žalovaným. Listom zo dňa 22.2.1991 žalovaný a **V.** požiadali **K.** o prevzatie úveru vo výške 8 268 000 Sk, zodpovedajúceho 50 % pohľadávky **V.** voči žalovanému z úverovej zmluvy. **K.** listom zo dňa 6.8.1991 potvrdila žalovanému prevzatie pohľadávky v rozsahu uvedenom v žiadosti zo dňa 22.2.1991 a zároveň mu konkretizovala podmienky splácania úveru. Predmetné potvrdenie, ako aj súhlas žalovaného ako dlžníka, s uvedenými podmienkami zo dňa 14.8.1991 žalobca súdu predložil. Žalobca však nepreukázal predložením listinného dôkazu, či **K.** potvrdila prevzatie pohľadávky aj **V.** voči pôvodnému veriteľovi. Za takej dôkaznej situácie súd nemal preukázané, že v zmysle ust. § 128 Hosp. zák. v náväznosti na ust. § 24 Hosp. zák. aplikovaných v tejto

veci podľa § 763 Obch. zák. došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na K.. Súd je toho názoru, že ak vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam k zmene veriteľa nedošlo, nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Súd ďalej poukazuje na okolnosť, že žalobca nielenže nepredložil úverovú zmluvu, z ktorej si svoj nárok uplatňoval, ale túto zmluvu ani neoznačil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Namietal, že rozhodnutie súdu nepovažuje za správne, pretože súd na základe navrhovateľom predložených dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Nesúhlasí s dôvodmi rozsudku, o ktoré oprel svoje zamietavé rozhodnutie, z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Podľa jeho názoru, právny predchodca navrhovateľa, K., k návrhu na vydanie platobného rozkazu predložil všetky relevantné dôkazy, ktoré potvrdzovali oprávnenosť nárokov voči odporcovi. Dôkazom toho je aj odpor odporcu proti vydanému platobnému rozkazu, v ktorom nenamieta jeho aktívnu legitímáciu a ani žiadne iné skutočnosti, o ktoré navrhovateľ svoj návrh oprel. Namietala iba svoju pasívnu legitímáciu. Skutočnosť, že k prevodu jeho záväzku na obce a mestá, ktorý má voči odporcovi, nedošlo, do dnešného dňa okrem svojho tvrdenia ničím súdu nepreukázal, napriek tomu, že dôkazné bremeno je na jeho strane, nepredložil žiadny relevantný dokument o potvrdení svojho tvrdenia. Odporca potvrdil a uznal svoj záväzok voči právnomu predchodcovi navrhovateľa, a to listom zo dňa 3.3.1992 adresovanému K., ktorým potvrdil prevzatie záväzku. Z uvedeného teda vyplýva, že záväzok z úveru T. neprešiel na iné subjekty. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 132 ods. 1 Hosp. zák., v zmysle ktorého ak povinná organizácia, čo do dôvodu a rozsahu, uzná písomne svoj záväzok hoci aj premlčaný, predpokladá sa, že v rozsahu uznania záväzok v čase uznania trvá. V priebehu celého doterajšieho konania na krajskom súde bola riešená len otázka pasívnej legitímácie odporcu a v tomto smere prebiehali aj jednotlivé pojednávania. Je mu nepochopiteľné, že súd túto jedinú spornú otázku, ktorá medzi účastníkmi nastala, ignoroval, čoho dôkazom je, že v odôvodnení rozsudku uvádza iba tvrdenie odporcu o prechode jeho záväzku z úverovej zmluvy na obce a mestá. Prekvapilo ho preto rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby z dôvodov uvedených v rozsudku, nakoľko odporca

a ani súd v priebehu celého konania nespochybňoval platné postúpenie pohľadávky na navrhovateľa a k samotnej otázke ani neprebehlo dokazovanie. Je toho názoru, že súd svojim konaním uprel navrhovateľovi právo na riadny súdny proces bez ďalšej možnosti preukázania svojich nárokov uplatnených v žalobe. Navrhovateľ vzhľadom na celý priebeh prvostupňového konania nepovažoval za potrebné ďalšími dôkazmi, ktoré má k dispozícii preukazovať oprávnenosť jeho nárokov. Ako ďalšie dôkazy potvrdzujúce skutočnosť, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z úveru na T. na K. navrhovateľ predkladá Dohodu o spolupráci pri realizovaní operácie T. medzi K. a V. zo dňa 25.2.1991 a Dohodu o prevode úverov na T. a úverových zdrojov do K.. Listinné dôkazy vo vzájomných súvislostiach vyjadrujú vôľu všetkých zúčastnených strán zmeniť záväzok z úverového vzťahu a tvoria dohodu o postúpení pohľadávok, súčasťou ktorej je i žalobou uplatnená pohľadávka. Vôľa zúčastnených strán bola vykonaná písomne, teda v súlade s § 128 Hosp. zák. v návaznosti na § 24 Hosp. zák. Poukazuje v tejto súvislosti na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e/ OSP a napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a podľa odseku 3 tohto ustanovenia vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vychádzal zo zistenia, že žalobca si uplatnil právo na zaplatenie úveru v sume 3 617 250 Sk s príslušenstvom. Išlo o úver poskytnutý V. žalovanému. V rámci oddĺženia pôvodného veriteľa bol tento úver postúpený na K.. Krajský súd žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal predložením listinného dôkazu, či K. potvrdila prevzatie pohľadávky pôvodnému veriteľovi. Za takejto situácie súd nemal preukázané, že v zmysle ust. § 128 Hospodárskeho zákonníka došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na K.. Tento záver prvostupňového súdu nie je správny a nemá ani žiadny podklad vo vykonanom dokazovaní. Žalobca síce v tomto smere v odvolaní dokazovanie doplnil, odvolací súd však k týmto dôkazom už vzhľadom na ustanovenie § 120 ods. 4 OSP v spojení s § 205a ods. 1 OSP neprihliadol. Treba však uviesť, že dôkazy, na ktoré žalobca dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože žalobca viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom. Podľa § 121 OSP

netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. V predmetnom prípade ide o doklady aj odvolaciemu súdu všeobecne známe, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať. Vykonať ho mal prvostupňový súd, ak z iných sporov mu neboli známe. Svoje rozhodnutie založil na tvrdení bez toho, aby v tomto smere dokazovanie vykonal.

Odvolací súd vzhľadom na svoje poznatky konštatuje, že jestvujúce doklady sú vo vzájomnej súvislosti s. p. ú. dôkazom, že pohľadávka veriteľa bola v súlade s ustanovením § 128 ods. 1 Hosp. zák. postúpená zo V. postúpená na K.. Ide o Dohodu o spolupráci pri realizácii operácie T. uzatvorenú medzi V. a K. dňa 25.2.1991, ako aj Dohodu z 27.6.1991. Aj keby sa k týmto všeobecne známym dokladom z obdobných sporov neprihliadlo, je postačujúce vychádzať aj z predložených písomných dokladov, s ktorými sa oboznámil aj súd prvého stupňa, ale ich nesprávne právne vyhodnotil, a preto aj nesprávne rozhodol. Spis obsahuje Žiadosť žalovaného o prevzatie pohľadávky na T. zo dňa 22.2.1991, potvrdenie K. o prevzatí pohľadávky žalovaného zo 6.8.1991, ako aj súhlas žalovaného s podmienkami obsiahnutými v „Potvrdení o prevzatí pohľadávky z úveru na T.“. Podľa § 132 ods. 1 a 2 Hospodárskeho zákonníka, ak povinná organizácia, čo do dôvodu a rozsahu, uzná písomne svoj záväzok hoci aj premlčaný, predpokladá sa, že v rozsahu uznania záväzok v čase uznania trvá. Z tohto hľadiska majú tieto písomnosti všetky zákonom predpokladané náležitosti uznania záväzku zo strany dlžníka. Dôkazné bremeno proti pohľadávke preto ťaží žalovaného a nie žalobcu, ako to nesprávne súd uviedol.

Vzhľadom na uvedené závery odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovel.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 27. februára 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: